

ת"פ 19451/11/11 - מדינת ישראל נגד אייל קנאו

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 19451-11-11 מדינת ישראל נ' קנאו
בפני כבוד השופט איתן קורנהאוזר

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אייל קנאו

הנאשם

הכרעת דין

רקע

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 274(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק"), וכן תקיפת עובד ציבור, לפי סעיף 382א(ב)(1) לחוק.

בהתאם לעובדות כתב האישום, ביום 09.01.2011, הגיע לביתו של הנאשם העובדות הסוציאליות אביטל ארצי (להלן: "אביטל") ושלומית דאנינו (להלן: "שלומית"), בליווי השוטרים דוד יגאל (להלן: "השוטר דוד") ותיאודור אגמי (להלן: "השוטר תדי"), לשם יישום צו הוצאה ממשמורת המורה על העברת שניים מילדיו הקטינים של הנאשם לפנימיה. אביטל החלה לשוחח עם אשת הנאשם, אשר שהתה בסלון הבית עם הקטינים. כעבור מספר דקות, יצא הנאשם מחדרו, הודיע לנוכחים שלא ישתף פעולה וכן כי בכוונתו למנוע בכוח את הוצאת הקטינים, תפס את אביטל בחוזקה בכתפיה, ודחף אותה לאחור. דוד ותדי אחזו את הנאשם, אשר החל להשתולל, לצעוק ולקלל. בשלב זה, אחז הנאשם בחולצתו של תדי ומשך אותו לעברו. תוך נסיון שביצע תדי להשתחרר מאחיזת הנאשם, השניים נפלו ארצה, והנאשם נכבל ונעצר.

2. הנאשם טען בתגובתו לכתב האישום, שלא קיבל את החלטות בית המשפט המפורטות בכתב האישום, אך ידע על המצב המשפטי והצורך בהוצאת ילדיו מהבית. הנאשם כפר בכך שאחז את אביטל, וטען שתפס את אחד הקטינים, הסובל מבעיות רפואיות, כדי שלא ילקח מהבית. בנוסף, תפס בידה של אביטל, ובשלב זה הותקף על ידי השוטרים שנכחו במקום, ואף נפצע קשה. עוד טען הנאשם כנגד אופן חקירתו ללא מתורגמן, אגב היותו נתון תחת כאבים.

לפיכך, נשמעו ראיות בתיק.

במהלך פרשת התביעה, העידו שתי העובדות הסוציאליות ושני השוטרים אשר נכחו במקום. בנוסף, העיד גובה הודעת הנאשם, השוטר קרלוס חיון. בנוסף, הגישה המאשימה מסמכים שונים ובהם החלטות שיפוטיות, דו"ח מעצר והודעות הנאשם במשטרה. במסגרת פרשת ההגנה, העיד הנאשם בעצמו.

דין והכרעה

3. ארבעה עדי תביעה העידו על האירוע, עדויות מהימנות שלא נסתרו בדבר, ושזורות היטב האחת בשניה. לעומת זאת, עדות הנאשם העלתה קשיים משמעותיים בקבלת גרסתו, כפי שיפורט בהמשך.

אשר לרקע לאירוע, לגביו טען הנאשם בתגובתו לכתב האישום כי לא קיבל את החלטות בית המשפט אך ידע על המצב המשפטי, הוגשו שתי החלטות כב' השופט (כתוארו אז) חן (ת/1, ת/2). ההחלטה מיום 25.10.2010 (ת/1), במסגרתה ניתן צו הוצאה ממשמורת מלווה בצו נזקקות, ניתנה בנוכחות הנאשם, אשר אף טען במהלך הדיון וכן בנוכחות מתורגמן לשפה האמהרית. ראיות נוספות תומכות בכך שהנאשם ידע היטב את מטרות הגעת אביטל ומלוויה למקום: אביטל תיארה בעדותה את הקשר עם הנאשם, וידיעתו את מטרות הגעתה לביתו (ראו עמ' 17 ש-4-11 לפרוט'); שלומית העידה כי הובהרה לנאשם מטרות הגעתם למקום (עמ' 19 ש-7 לפרוט'); השוטר דוד העיד על ידיעת הנאשם (עמ' 21 ש-18-23, עמ' 23 ש-13-18 לפרוט'); השוטר תדי העיד אף הוא על דברים דומים (עמ' 25 ש-26-28, עמ' 27 ש-5-8 לפרוט').

4. אביטל העידה על תקיפתה, כי בשלב בו עמדה מול האם והילדים בסלון, וביקשה לשכנעה לצאת איתם אל המונית הממתינה מחוץ לבית, הגיע הנאשם מאחור, **"תפס אותי בזרוע וניער אותי, איבדתי שווי משקל, לא נפלתי"** (עמ' 13 ש-16-17, וכן עמ' 14 ש-1-2, עמ' 17 ש-25 לפרוט'). עדות זו נתמכת בעדויות עדי תביעה נוספים, אשר תיארו את אותה התרחשות: העדה שלומית העידה שהנאשם כעס עליהם, וכן **"האבא ניגש לכיוון אביטל משך אותה אחורה מהילדים משיכה לא צפויה וחזקה... ראיתי את ההדיפה אחורה נראה לי שבזרוע"** (עמ' 19 ש-9-10, ש-16-17, וכן עמ' 20 ש-25 לפרוט'); השוטר דוד העיד שהנאשם יצא מחדר השינה תוך צעקות **"שאף אחד לא לוקח ילדים לא מוציא שום דבר"**, ניגש אל אביטל **"ותפס בכתפיים שלה וממש הוזיז אותה מהאישה"** (עמ' 21 ש-22-24 לפרוט'); באופן דומה העיד השוטר תדי, שהנאשם יצא מחדר השינה, צעק, **"תפס או משך את אחת העובדות הסוציאליות מהמקום. תפס אותה בגב"** (עמ' 25 ש-30-31 לפרוט').

כל הראיות שפורטו לעיל, משתלבות היטב האחת בשניה, כאשר עדי התביעה אף הותירו רושם מהימן, ללא כל נסיון להפריז בתיאור הדברים או סתירות כלשהן בין גרסה אחת לאחרת. כל העדים העידו על אחיזתה של אביטל על ידי הנאשם מאחור, ומשיכתה על ידו.

5. השוטר תדי העיד כי לאחר תקיפת העובדת הסוציאלית, ניגש אל הנאשם, אשר **"תפס לי בחולצה, נפלנו שנינו על הרצפה, אם אני לא טועה, השתלטנו עליו"** (עמ' 25 ש-31-32 לפרוט'). לאחר

שהשתחרר מאחזית הנאשם, "השכבתי אותו על הרצפה, נפלנו על הרצפה ולמעשה לא נתתי לו לקום כדי שלא יתקוף. הוא השתולל, היו צעקות" (עמ' 26 ש- 4-5 לפרוט'). השוטר דוד תיאר באופן מפורט יותר חלק זה של האירוע: "טדי ואני תפסנו אותו ניסינו להרגיע אותו הוא לא נרגע היה נסער, בשלב מסוים תפס את טדי בחולצה והצמיד אותו אליו ולא עזב אותו. בשלב זה תפסתי אותו וניסינו להשתלט עליו היה קשה, הוא היה חזק, בשלב מסוים תוך כדי אחיזה הוא וטדי נפלו על הרצפה הסלון היה קטן וצפוף, ובשלב מסוים שהיו על הרצפה, טדי ואני השתלטנו עליו כבלנו אותו באזיקים" (עמ' 21 ש- 25-28 לפרוט'). לאחר מכן, עד שהגיעה למקום ניידת נוספת, החזיקו השוטרים דוד ותדי את הנאשם על הרצפה, תוך שהנאשם מנסה להתנגד ולהשתחרר (עמ' 22 ש- 4-8 לפרוט'). מתיאור זה, עולה ספק האם הנאשם הפיל את השוטר תדי, או שמא השניים נפלו במהלך נסיון ההשתלטות על הנאשם, ובשל תנאי המקום הקטן. יחד עם זאת, אין ספק שעדותו של השוטר דוד תומכת ומחזקת את עדות השוטר תדי, לגבי אחיזת הנאשם בחולצתו. שתי העובדות הסוציאליות, אביטל ושלומית, לא ידעו לתאר במדויק את השתלטות האירוע עם השוטרים, אך תיארו כי הנאשם התעמת בצורה קשה איתם, עד שנאלצו להשכיבו על הרצפה ולאוזקו (עמ' 13 ש- 17-23, עמ' 19 ש- 1-13, עמ' 20 ש- 3 לפרוט'). יש לציין כי בשל אופי המשימה, השוטרים היו לבושים בבגדים אזרחיים, אך העידו כי הזדהו כשוטרים בפני הנוכחים (ראו עדותו של תדי בעמ' 25 ש- 27, וחזוק דברים אלה בעדות דוד בעמ' 25 ש- 10-13 לפרוט').

העדויות לגבי חלק זה של האירוע, הותירו רושם מהימן, כאשר העדים מפרטים אך ורק את חלקי האירוע בו הבחינו, אינם מפרזים בדברים, והעדויות השונות משתלבות זו בזו לכדי תיאור ברור והגיוני של האירוע.

5. עדות הנאשם העלתה מספר סתירות, המכרסמות באופן משמעותי ביותר, במידת האמון שניתן לתת לה. הנאשם העיד, כי קם ממיטתו למשמע צעקות אשתו וילדיו, והבחין בנוכחים בבית: "ראיתי אותם ולא ידעתי אם זה משטרה, אם זה עובדים סוציאליים. שאלתי אותם מה הענין וענו לי שבאו לקחת את הילדים" (עמ' 28 ש- 16 לפרוט'). עדות זו, לפיה הנאשם לא ידע במי מדובר, עומדת בסתירה לת/1, ממנו עולה שהדיון בו ניתן צו ההוצאה ממשמורת נערך בנוכחות הנאשם - אשר טען טענות שונות בפרוטוקול; בנוכחות אביטל - אשר טענה אף היא באריכות באותו דיון, והעידה בתיק הנוכחי על מפגשיה הרבים עם המשפחה והנאשם (ראו לדוגמא עמ' 13 ש- 9 לפרוט'); וכן בנוכחותה של שלומית. מכאן ברור שהנאשם ידע במי מדובר. בנוסף, עדי התביעה העידו כי הסבירו את מטרת הגעתם למקום (עמ' 19 ש- 4-8, עמ' 21 ש- 20-24, עמ' 23 ש- 16-17, עמ' 25 ש- 27-28, עמ' 27 ש- 5-7 לפרוט'). סתירה נוספת ניתן לראות בתלונת הנאשם במח"ש, בה ציין כי התעורר משנתו והבחין בשני שוטרים ובשני עו"ס בבית (ת/10 ש- 5). במהלך כל תלונתו שב הנאשם על כך שמדובר היה בשוטרים, ולא ציין כל ספק לגבי עובדה זו. אף עיון בעדות הנאשם בבית המשפט, מעלה תהיות לגבי חוסר ידיעתו במי מדובר, שכן מיד לאחר שהעיד כי אמרו לו שבאו "לקחת את הילדים", טען שענה "אם אתם רוצים לקחת, אתם יכולים לקחת את הבן הגדול אבל הקטן הוא חולה" (עמ' 28 ש- 17-18 לפרוט'). ספק רב האם הנאשם היה מאפשר לאנשים זרים, שזהותם איננה ברורה לו, לקחת את בנו ליעד לא נודע.

בהמשך, העיד הנאשם כי לא קיבל צו בית משפט המורה על העברת הילדים למשמורת מחוץ לבית (עמ' 30 ש-

17-18 לפרוט'). לאחר שעומת עם העובדה שנכח בדיון, השיב: "הגעתי בסוף אחרי שהמתורגמן עזב את המקום. הגעתי לקראת הסוף ואמרו לי שישלחו את זה לפי הכתובת שיש."

ש.ת. לא קיבלתי פרוטוקול בסוף הדיון. הגעתי אחרי שהדין נגמר" (עמ' 30 ש- 20-22 לפרוט').

דברים אלה עומדים בסתירה מהותית למפורט בפרוטוקול הדיון ת/1, ממנו עולה שהנאשם נכח בדיון, טען טיעונים שונים בעזרת מתורגמן בית המשפט (ת/1 עמ' 2 ש- 8 ואילך), ואף השיב לשאלת בית המשפט (ת/1 עמ' 2 ש- 16). בנוסף, הדברים נסתרים על ידי השורות האחרונות בהחלטת כב' השופט (כתוארו אז) חן: **"הפרוטוקול מתורגם לאמהרית על ידי מתורגמן ביהמ"ש אשר נדרש נוסף על התרגום באולם לתרגם לאב בשנית מילה במילה מהפרוטוקול גם לאחר שיסתיים הדיון"** (ת/1 עמ' 4).

6. באופן דומה, לא ניתן לקבל את טענת ההגנה בדבר הצורך במתורגמן בעת חקירת הנאשם, בשל חוסר ידיעת השפה העברית: עיון בת/10, אשר נמסר על ידי הנאשם בשפה העברית (ראו עדותו בבית המשפט בעמ' 31 ש- 17-18 לפרוט'), מבהיר את מידת ידיעת השפה העברית של הנאשם, ועולה בקנה אחד עם עדויות עדי התביעה: השוטר קרלוס חיון (עמ' 10 לפרוט'); אביטל (עמ' 14 ש- 19, עמ' 15 ש- 20-21, עמ' 18 ש- 7-10 לפרוט'); עדות השוטר דוד (עמ' 21 ש- 23, עמ' 24 ש- 21,25 לפרוט'). עיון בהודעת הנאשם תחת אזהרה, מעלה כי אף הנאשם בעצמו השיב בשפה העברית כי הוא מבין עברית (ת/3 ש- 6, ת/4 ש- 5). חוסר שיתוף הפעולה של הנאשם בחקירתו, נבע לטענתו מהעובדה שנפצע באופן קשה כתוצאה מאלימות השוטרים. לשם ביסוס טיעון זה, הגישה ההגנה תיעוד רפואי של הנאשם (נ/2). עיון במסמך זה, אינו מעיד על ממצאים של פציעה קשה, אלא תלונה על כאבים, רגישות בגב תחתון, בבית החזה וברגל, וכן נפיחות ברגל שמאל בלבד. הרופאים הבודקים ציינו באופן מפורש, שלא נמצאו ממצאים חריגים, וכן לא נמצאו סימני חבלה משמעותיים. מסמך זה אינו תומך בטיעון הנאשם לפציעה קשה.

7. הסתירות הקשות בין דברי הנאשם בעדותו לבין הראיות האחרות, כמפורט לעיל, מקשות על מתן אמון בדבריו לגבי אופן התרחשות האירוע. בנוסף, לאחר שמצאתי את עדויות התביעה אמינות ומהימנות, לא ניתן למצוא כרסום במשקלן בעדות בעייתית ביותר זו של הנאשם.

לפיכך, אני קובע כי הנאשם אחז באביטל ומשך אותה, זאת על מנת להכשילה בביצוע תפקידה כעובדת ציבור, וכן כי תקף את השוטר תדי בכך שאחז בחולצתו והצמידו אליו.

8. ב"כ הנאשם טענה בסיכומיה, כי עומדת לנאשם הגנה מן הצדק, בשל העובדה שתלונתו במח"ש נסגרה מחוסר ענין לציבור, ומבלי שהתיק נחקר כראוי. הטענה לא פורטה מעבר לעצם הטיעון האמור. ראשית, לא ברור האם מלוא חומר הראיות שהוצג לפני, היה גם לפני מקבל ההחלטה במח"ש. כאמור לעיל, קשה למצוא בתיעוד הרפואי שהוצג לעיוני, תמיכה בטענת הנאשם לאלימות קשה מצד השוטרים. בנוסף, לא ניתן לקבל טענת אכיפה בדרנית (אם אכן זו היתה כוונת ב"כ הנאשם), שכן אין המדובר במקרים דומים (ראו העבירות והעובדות שיוחסו לנאשם, לעומת טיעוני הנאשם בתלונתו במח"ש כנגד השוטרים). לפיכך, אני דוחה את טענת ההגנה מן הצדק.

ב"כ הנאשם העלתה טענה נוספת, של זוטי דברים. בנסיבות הכוללות של האירוע, כפי שפורט בהכרעת דין זו, לא ניתן לקבל את הטענה. הנאשם לא הסתפק במלל על מנת להכשיל את עובדת הציבור במילוי תפקידה, אלא נקט באלימות כנגדה, תוך שאחז בה בחוזקה ומשך אותה, זאת בנוכחות שני שוטרים. בהמשך, נקט הנאשם באלימות כנגד אחד השוטרים, והמשיך בהשתוללות ובהתנגדות פיזית, אף בשלב בו ניסו שני השוטרים להשתלט עליו. נסיבות אלה אינן עולות בגדר "זוטי דברים", ולפיכך הבקשה נדחית.

9. נוכח כל האמור לעיל, אני מוצא את הנאשם אשם ומרשיעו בעבירות של תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 274(1) לחוק, ותקיפת עובד ציבור, לפי סעיף 382א(ב)(1) לחוק.

ניתנה היום, כ"ה אלול תשע"ה, 09 ספטמבר 2015, במעמד הצדדים.